

Gyuris Fruzsina

a mahagóni emlékezete

tizedikes koromban bejöttél a szobámba.
én gyűlöltem azt a szobát, lila falai voltak és te festetted.
emlékszem, én választottam a festéket
te azt mondtad, ez mahagóni.
aztán azt mondtad, most el kell menned, de nagyon szeretsz engem.
ránéztél a falra - még csak nem is rám-
és elmentél.
akkor utáltam meg a falakat, a festőket, a színeket, de meg a szobámtól a festékbolthoz vezető
utat is.
és téged.
soha többet nem beszéltünk.
aztán persze
párszor megkaptam az exeimtől,
hogy jobban tudom a színeket, mint ők
„apád festő” –
most itt állok az urnád felett,
ez mahagóni.
nagyon szeretlek,
de most el kell menned.

NÉMETH JÁNOS:
Vaddisznó

